

DE OPDRACHT

Donderdag 20 juni, 9:55 uur

Is het mogelijk te ontsnappen aan een niet volbrachte queeste? Kun je een ultieme uitdaging terzijde schuiven, om voort te kabbelen in burgerlijke braafheid? Is het voorstelbaar krankzinnigheid te mijden door je hoofd af te wenden, om niet te zien wat wel gezien dient te worden? De man in de gang zucht diep en staart bezorgd voor zich uit op het net iets te harde houten bankje.

Tikkende naaldhakken op de stenen vloer doorbreken de stilte.

‘U bent de heer Van der Zee?’ galmt het. Ody kijkt op. Een sierlijke vrouw komt op hem aflopen. Een secretaresse, schat hij in.

‘Ja, dat ben ik.’

‘Kunt u mij volgen naar het comité? Mevrouw Jager verwacht u.’

Langzaam staat hij op, stram van het wachten, en loopt behoedzaam achter de vrolijk heupwiegende dame aan, de geur van parfum volgend. Haar opgewekte verschijning doorbreekt de grauwheid van het gangenstelsel. Bij een donkere deur blijft ze staan en gebaart hem glimlachend naar binnen te gaan. Zijn antwoord is niet meer dan een geforceerde grijns. Angstvallig schrijdt hij de ruimte binnen en voelt tien ogen op hem gericht. Midden in de zaal, met hoge ramen, zware gordijnen en drie antieke schilderijen aan witgekalkte muren, staat een grote eikenhouten tafel. Daaromheen hebben zich vijf mannen en vrouwen gegroepeerd, allen in pakken van goede snit. Ze stralen zakelijkheid uit. *Is dit nog steeds Terschelling?* Hij krijgt de neiging rechtsomkeert te maken, terug naar zijn vertrouw-

de leefomgeving waar hij iedereen kent. Nieuwsgierigheid weerhoudt hem daarvan.

‘Meneer Van der Zee, gaat u toch zitten. Uw koffie staat al klaar. Goed sterk, met een klein wolkje koffiemelk. Zo drinkt u toch het liefst uw koffie?’

‘Ja, dat klopt mevrouw...’

‘Jager. Mijn naam is Amanda Jager en ik werk voor het ministerie waarvan u gisteren een brief hebt ontvangen. Ik mag u namens de minister van harte welkom heten bij dit overleg.’

Ze weten alles van mij, realiseert Ody zich. Wat hij vermoedde, wordt bewaarheid. Dit is niet een bijeenkomst waarvoor ook hij is uitgenodigd. Deze is speciaal voor hem, rondom hem gearrangeerd. Hij is het middelpunt en dat bevalt hem niet. *Wat willen ze?* Beelden van het zwarte gat uit zijn verleden schieten door zijn gedachten. Schichtig kijkt hij om zich heen.

‘Mag ik vragen waar het om gaat? Heb ik te snel gereden of zo?’

‘Haha, dat is een goede. Nee, u heeft niets fout gedaan.’

Mevrouw Jager komt snel ter zake. ‘U krijgt een opdracht van ons.’

‘Een opdracht?’ Alle alarmbellen gaan af.

‘Ja, een opdracht. U moet een keuze maken.’

‘Een keuze?’

‘Ja, een keuze tussen twee scenario’s.’

‘Waarom ik?’

‘Laat ik bij het begin beginnen, meneer Van der Zee.’

Mevrouw Jager neemt niet de moeite de andere aanwezigen aan hem voor te stellen.

‘Wat wij u gaan vragen is geen kleinigheid. Wij weten dat u volledig op de hoogte bent van de zich voltrekkende klimaatverandering en de mogelijke consequenties daarvan.’

‘Nou ja, volledig...’

Dertig jaar geleden al heeft Martin Braun, een Duitse onderzoeker, hem er voor het eerst over verteld. Toen leek het nog iets van ver in de toekomst. Als student is hij een tijdje op jacht

gegaan naar het wezen ervan en heeft hij weken achtereen op zijn studentenkamer in Delft doorgebracht achter zijn PC met amberkleurig beeldscherm, ploeterend op zoek naar antwoorden, dwalend door het niemandsland waar alfa-, bèta- en gammawetenschappen elkaar ontkenden. Hij had deze herinneringen verdrongen, weggestopt in diepe lagen van zijn bewustzijn.

Amanda vervolgt: 'Ons ministerie staat aan de lat om maatregelen te nemen ter verbetering van de leefbaarheid, vaak tegen de stroom van politiek populisme en burgerlijke hebzucht in. Daarom proberen we onze keuzes zoveel mogelijk te baseren op objectieve argumenten. Op feiten.'

'Logisch.'

'Maar we zijn gestrand in onze verkenningen.'

'Hoe dat?' Ody's interesse is gewekt. De andere aanwezigen kijken zwijgend toe. Amanda klikt zenuwachtig met haar balpoint. 'We hebben duizenden berekeningen uitgevoerd en zijn gestuit op twee onverenigbare toekomstscenario's.'

'Dat kan ik me voorstellen,' interrumpeert Ody. 'Je kunt het behoorlijk oneens zijn over het antwoord op de vraag of we als mensen überhaupt nog in staat zijn de klimaatverandering voldoende af te remmen.'

'Exact. Dat is de kernvraag.'

Ody vervolgt: 'Een ja vraagt om andere acties dan een nee.'

Tijdens zijn wandelingen over het strand en langs de waddenkust heeft hij hier veel over nagedacht. Er gaat een prikkeling door zijn lichaam.

Amanda bespeurt fanatisme in Ody's ogen, kijkt naar haar aantekeningen en pakt de draad weer op. 'Op basis van alle inspanningen tot nu toe hebben we vastgesteld dat er twee fundamenteel verschillende toekomsten denkbaar zijn, twee scenario's. Beide hebben een gelijke kans van optreden. Nu nog zijn we in staat de toekomst naar onze hand te zetten. Nu nog kunnen we bijsturen.'

'Ja, en?'